

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie :

Przewodnicząca: SSR Danuta Raś

Protokolant: Katarzyna Czaplicka

po rozpoznaniu w dniach 17 lutego 2015r. i 9 marca 2015r. w sprawie o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonego R. W.

na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił :

zażalenia pokrzywdzonego R. W. na postanowienie z dnia 18 września 2015r. w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa, zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 30 września 2015r. nie uwzględnić

i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2015r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 30 września 2015r., na podstawie art.

17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie przekroczenia uprawnień w okresie od 28 lipca 2015r. do 31 lipca 2015r. w D. przez funkcjonariuszy Służby Więziennej Aresztu Śledczego w D. w ten sposób, że psychicznie i fizycznie znęcali się nad prawnie pozbawionym wolności R. W. w ten sposób, że umieścili go bez wymierzania kary w celi izolacyjnej, zmuszali do rozebrania się, a następnie wyzywali go słowami wulgarnymi, bili w okolice żeber, nerek i głowę oraz wielokrotnie oblewali zimną wodą, to jest o czyn z art.

231 § 1 k.k. i art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, że w wyniku podjętych czynności ustalono, że pokrzywdzony podczas obecnego pobytu od 31.12.2013r. nie był karany karą umieszczenia w celi izolacyjnej a ostatnia taka kara została wobec niego wykonana

w dniach od 23 listopada 2011r. do dnia 3 grudnia 2011r. Ustalono też, że w dokumentacji medycznej skazanego wytworzonej przez personel ambulatorium Aresztu Śledczego

w D. brak jest zgłoszeń R. W. dotyczących stosowania wobec niego przemocy ani też odniesienia obrażeń mogących pochodzić z takiego zdarzenia. Sam skazany odmówił zaś złożenia zeznań w tej sprawie.

Na powyższe postanowienia w ustawowym terminie pokrzywdzony wniósł pismo „o ponowne przeprowadzenie śledztwa umorzonego”, które potraktowane zostało jako zażalenie. W zażaleniu tym pokrzywdzony podał, że choć wcześniej odmówił złożenia zeznań „jako pokrzywdzony do mojego wniosku, który składałem przeciw AŚ

w D.", to obecnie wyraża chęć ich złożenia. Podał, że był zastraszany przez Dyrektora AŚ i kierownika ochrony, wskazując na słowa, że ucierpi za to najbliższa rodzina która mnie odwiedza. Podał nadto, że żąda ścigania i ukarania dyrektora

i kierownika ochrony i trzech innych pracowników aresztu za to, że osoby te stosują wobec pokrzywdzonego i innych osadzonych kary niezgodne z kodeksem i regulaminem, nadużywają siły i znęcają się psychicznie.

Na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2016r. skarżący wskazał też, że po opuszczeniu celi izolacyjnej miał obrażenia i zgłaszał je w ambulatorium, a to zdarte łokcie, bóle brzucha i wymioty krwią i bóle kręgosłupa, lecz te zgłoszenia nie były odnotowywane. Podał nadto, że pisał skargę w tej kwestii do Sądu Penitencjarnego, ale odmówiono mu racji i umorzono postępowanie.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie przekazując w dniu 17 grudnia 2015r. powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia wskazując, że w złożonym zażaleniu pokrzywdzony nie przytoczył żadnych argumentów pozwalających podważyć słuszność wydanej decyzji.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z zasadą legalizmu (art. 10 § 1 k.p.k.) organy ścigania zobowiązane są do wszczęcia postępowania w razie ustalenia prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa ściganego z urzędu. Ustawodawca podkreśla "uzasadnione podejrzenie", które warunkuje ten obowiązek, a zachodzi wtedy, gdy informacja o jakimś zdarzeniu, w subiektywnym przekonaniu organu ścigania, wskazuje na możliwość popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa. Nie musi to być pewność, gdyż zadaniem postępowania przygotowawczego jest m.in. także ustalenie, czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo (art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k.). Usunięciu ewentualnych wątpliwości i sprawdzeniu danych zawartych w zawiadomieniu o przestępstwie służy instytucja czynności sprawdzających określonych w art. 307 k.p.k., która służy do podejmowania przedsięwzięć mających na celu potwierdzenie informacji o popełnieniu przestępstw zawartych w zawiadomieniach, które dotarły do organów ścigania. Zgodnie z dyspozycją powołanego przepisu czynności podejmowane w postępowaniu sprawdzającym nie mogą mieć charakteru czynności procesowych, w szczególności takich jak przesłuchanie, przeszukanie itp., gdyż nie mają one służyć zastępowaniu postępowania przygotowawczego, lecz zapobieganiu prowadzenia postępowań zbędnych.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniu skarżącego, oskarżyciel publiczny słusznie przyjął, iż brak jest uzasadnionego podejrzenia zaistnienia przestępstwa, wskazanego w zawiadomieniu o podejrzeniu ich popełnienia, co jest niezbędnym warunkiem wszczęcia dochodzenia.

Zważyć však trzeba, że okoliczności wskazane w pisemnym zawiadomieniu pokrzywdzonego nie zostały potwierdzone ustaleniami prowadzącego postępowanie,

a w szczególności zapisami w książce zdrowia skazanego, w których odnotowane są jedynie zgłoszenia na bóle głowy, bóle brzucha, bóle karku i kręgosłupa, w jednym przypadku katar, a w dwóch przypadkach bóle nerek, a także przeziębienie i ból ucha, gdzie stwierdzono jego zapalenie oraz chęć leczenia szpitalnego. W dniu 4 i 5 czerwca 2015r. skarżący badany był przez zespół pogotowia ratunkowego z uwagi na zgłoszony ból ucha, a w dniu 14 czerwca 2015r. przyjęty został do izby przyjęć szpitala

w D. z uwagi na samouszkodzenie w postaci dwóch ran ciętych żyłką przedramienia lewego z uszkodzeniem mięśnia. Również w dniu 31 lipca 2015r., to jest

w czasie, gdy wedle zawiadomienia, miał opuścić celę zabezpieczającą, skarżący zgłosił się do ambulatorium z roszczeniem o kontynuację wcześniej zapisanego leku o nazwie C., który odstawiono z uwagi na brak zgłaszania już wcześniejszych dolegliwości.

W dniu tym pokrzywdzony nie wskazał na żadne z podawanych obrażeń, a jedynie zgłosił bóle kręgosłupa, nie wskazując na źródło ich pochodzenia.

Ustalenia wstępne nie potwierdziły też, by wobec skarżącego stosowana była we wskazanym okresie kara izolacyjna. Z ustaleń prowadzącego czynności w niezbędnym zakresie wynika, że ostatnia taka kara stosowana była wobec skarżącego w grudniu 2011r.

Skoro zatem okoliczności podawane przez pokrzywdzonego R. W. w pisemnym zawiadomieniu nie zostały potwierdzone żadną

z przeprowadzonych czynności, to nabraniu przekonania przez organ postępowania przygotowawczego o braku uzasadnionego podejrzenia zaistnienia przestępstwa wskazanego w zawiadomieniu – nie można zarzucić nieuzasadnionych podstaw.

Organ postępowania przygotowawczego wszak nie ma obowiązku podejmować czynności w celu poszukiwania w sposób "wszechstronny" innych okoliczności, które dopiero być może mogłyby uzasadnić podejrzenie popełnienia jakiegось przestępstwa. Nabierając przekonania o braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, nie ma też obowiązku poszukiwania innych okoliczności, które mogłyby uzasadniać przesłanki wskazane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa.

Zawiadomienie o przestępstwie i podane w nim informacje nie stanowią o istnieniu uzasadnionego podejrzenia o popełnieniu przestępstwa. Zawiadomienie takie, bowiem ma przede wszystkim charakter informacji o podejrzeniu zaistnienia przestępstwa po stronie zawiadamiającego i jest impulsem określonej osoby (czy instytucji) do sprawdzenia przez organ ścigania, czy istnieją podstawy do ścigania karnego. Niezależnie jednak od tego, czy określone zgłoszenie ma charakter informujący czy postulujący – to do organów procesowych należy ocena, czy określone zdarzenie miało miejsce i w istocie nosi cechy przestępstwa a po jej dokonaniu decyzja o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia, w tym doprecyzowanych przez skarżącego na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2016r., wskazać trzeba, że nie zasługują na wiarę twierdzenia skarżącego jakoby powodem odmowy złożenia zeznań miało być zastraszanie go przez Dyrektora AŚ i kierownika ochrony, że ucierpi za to najbliższa rodzina która go odwiedza. Przeczy temu choćby fakt, że w tym czasie pokrzywdzony nie miał żadnych obaw w kierowaniu zawiadomienia do Prokuratury Okręgowej w W., a nadto przeczy temu też nader wulgarna forma wyrażenia tej odmowy. Niezależnie jednak od powodów odmowy złożenia pisemnego zawiadomienia i zeznań, nie wykonanie tej czynności pozostaje, w ocenie Sądu, bez wpływu na rozstrzygnięcie.

Reasumując, skoro zawiadomienie R. W. nie ujawniło żadnych okoliczności (które mogłyby mieć charakter faktów), wzbudzających uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa na jego szkodę, to decyzja o odmowie wszczęcia w tej sprawie śledztwa była w pełni zasadna i prawidłowa.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

(...)

(...)